

ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ АНТИКОРУПЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА

Ярова Р.В., кандидат юридичних наук, Національний транспортний університет, Київ, Україна, yarovaruslana@ukr.net, orcid.org/0000-0001-5525-1059

PRACTICAL ASPECTS OF APPLICATION OF ANTI-CORRUPTION LEGISLATION

Yarova R.V., Ph.D., National Transport University, Kyiv, Ukraine, yarovaruslana@ukr.net, orcid.org/0000-0001-5525-1059

ПРАКТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ПРИМЕНЕНИЯ АНТИКОРУПЦИОННОГО ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВА

Яровая Р.В., кандидат юридических наук, Национальный транспортный университет, Киев, Украина, yarovaruslana@ukr.net, orcid.org/0000-0001-5525-1059

Постановка проблеми. В статті досліджено практичні аспекти застосування антикорупційного законодавства, зокрема застосування норм Закону України «Про запобігання корупції» (характеристика обмежень, що застосовуються до осіб, які виконують завдання та функції держави, місцевого самоврядування з метою запобігання корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням). Даний нормативно-правовий акт встановлює ряд вимог, заборон та обмежень, які застосовуються до суб'єктів на яких поширюється його дія. На практиці зустрічаються непоодинокі випадки неоднакового або неправильного застосування зазначених норм.

Аналіз досліджень і публікацій. Проблема корупції загалом та особливостей застосування антикорупційного законодавства зокрема були присвячені науковій праці таких вчених як О. Андрійко, В. Бавін, В. Баштанник, Ю. Битяк, Є. Додін, Д. Заброта, В. Ківалов, С. Максимов, І. Мацкевич, М. Мельник, В. Соловійов, О. Федотов та ін. Незважаючи на значний масив наукових праць з даного питання, дослідження особливостей застосування антикорупційного законодавства залишається актуальним, особливо у зв'язку з тим, що до нього вносяться численні зміни та доповнення.

Постановка завдання. Проаналізувати антикорупційне законодавство; виділити, охарактеризувати та систематизувати встановленні Законом України «Про запобігання корупції» обмеження, а також розглянути практику їх застосування; дослідити проблемні аспекти застосування антикорупційного законодавства.

Основний матеріал. Боротьба з корупцією має важливе як практичне так і теоретичне значення. Сьогодні це питання також намагаються вирішити політики та економісти, адже корумпована на всіх щаблях влади держава не представляє інтерес для міжнародної спільноти та не буде сприйматися як надійний стратегічний партнер. Це все тому, що корупційні прояви знижують інвестиційну привабливість України, заважають розвитку бізнесу, руйнують довіру до судової системи та правоохоронної системи [1].

Одним із засобів боротьби з корупцією та її наслідками є існування ефективної системи антикорупційного законодавства. В останні роки відбулося суттєве оновлення антикорупційного законодавства. Зокрема, на сьогодні систему антикорупційного законодавства становлять:

- Конституція України [2];
- Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції (Закон України від 18.10.2006 № 251-V) [3];
- Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією (Закон України від 16.03.2005 № 2476-IV) [4];
- Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (Закон України від 18.10.2006 № 252-V) [5];
- Закон України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII [6];
- Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII [7] інші закони, а також прийняті на їх основі та на виконання акти Президента України, Кабінету Міністрів України, інші підзаконні нормативно-правові акти.

Предметом нашого дослідження є практичні аспекти застосування антикорупційного законодавства. Тому зупинимося на детальному аналізі його норм, зокрема встановлених обмежень та практики їх застосування. Закон України «Про запобігання корупції» (далі Закон) регулює наступні важливі питання:

- правовий статус Національного агентства з питань запобігання корупції.
- формування та реалізацію антикорупційної політики.
- запобігання корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням;
- запобігання та врегулювання конфлікту інтересів;
- правила етичної поведінки;
- фінансовий контроль;
- захист викривачів;
- інші механізми запобігання та протидії корупції;
- запобігання корупції у діяльності юридичних осіб;
- відповідальність за корупційні або пов'язані з корупцією правопорушення та усунення їх наслідків [6].

З метою запобігання корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням Закон встановлює до державних службовців та інших суб'єктів, на яких поширюється дія даного Закону, ряд обмежень:

1. Обмеження щодо використання службових повноважень чи свого становища.
2. Обмеження щодо одержання подарунків.
3. Обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності.
4. Обмеження після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування.
5. Обмеження спільної роботи близьких осіб [6].

Зупинимося на аналізі та практиці застосування кожного із обмежень.

1. Обмеження використання службових повноважень і свого становища. Обмеження щодо використання службових повноважень чи свого становища передбачені стаття 22 Закону України «Про запобігання корупції» [6]. Особам, зазначеним у частині першій статті 3 Закону, забороняється використовувати свої службові повноваження або своє становище та пов'язані з цим можливості з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи інших осіб, у тому числі використовувати будь-яке державне чи комунальне майно або кошти в приватних інтересах.

Як правило, коло службових повноважень визначається в посадових інструкціях, трудових договорах, іноді – в дорученнях тощо. Водночас необхідно пам'ятати, що інструкції та інші документи визначають лише безпосередні повноваження конкретного службовця, в той час, як законом або іншим нормативно-правовим актом може додатково визначатися коло як безпосередніх, так і загально-службових повноважень, які повинні братися до уваги при розгляді питання про наявність чи відсутність конфлікту інтересів. Перелік представницьких повноважень розкривається, як правило, у відповідних законах, що визначають правовий статус наділених ними осіб [8]. Наприклад, повноваження керівника структурного підрозділу органу державної влади визначені Законом України «Про державну службу» (права та обов'язки державного службовця, яким є такий керівник), положенням про очолюваний ним структурний підрозділ, правилами внутрішнього службового розпорядку тощо. Отже, повноваження державного службовця або іншого суб'єкта на якого поширюється дане обмеження можна поділити на загально-службові повноваження та представницькі повноваження. Загально-службові повноваження регулюються локальними правовими актами, представницькими відповідними спеціальними законами.

2. Обмеження щодо одержання подарунків передбачене статтею 23 Закону. Отже, якщо проаналізувати зміст даної норми, то можна визначити, що особам, зазначеним у пунктах 1, 2 частини першої статті 3 Закону, забороняється одержувати подарунки:

- вартість яких перевищує один прожитковий мінімум для працездатних осіб, встановлений на день прийняття подарунка, одноразово (крім подарунків, які даруються близькими особами чи є загальнодоступними знижками на товари, послуги, загальнодоступними виграшами, призами, преміями, бонусами);

- вартість яких, отриманих від однієї особи (групи осіб) протягом року, перевищує два прожиткові мінімуми, встановлених для працездатної особи на 1 січня того року, в якому прийнято подарунки (крім подарунків, які даруються близькими особами чи є загальнодоступними знижками на товари, послуги, загальнодоступними виграшами, призами, преміями, бонусами);

- від осіб, які перебувають у підпорядкуванні, та/або у зв'язку зі здійсненням діяльності, пов'язаної із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування – незалежно від вартості подарунку [6].

Варто зазначити, що після отримання «дозволеного» подарунка особа все одно зобов'язана не приймати рішень та не вчиняти дій на користь особи, від якої отримано такий подарунок. На практиці

найчастіше трапляються випадки, коли керівник і підлеглі особи перебувають у приятельських стосунках. Наприклад, керівник структурного підрозділу державної установи отримала від своєї підлеглої з якою товаришує подарунок вартістю 260 гривень. Дані дії будуть вважатися порушенням встановлених Законом обмежень, оскільки особа, яка дарує знаходиться у підпорядкуванні особи, якій подарувала подарунок.

3. Обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності. Сумісництво – виконання працівником, крім своєї основної, іншої регулярної оплачуваної роботи у вільний від основної роботи час на тому ж або іншому підприємстві, установі, організації. Суміщення – виконання працівником на тому ж підприємстві, установі, організації поряд зі своєю основною роботою, обумовленою трудовим договором, додаткової роботи за іншою професією (посадою) або обов’язків тимчасово відсутнього працівника без звільнення від своєї основної роботи

Ці правові категорії відрізняються між собою:

- за часом виконання роботи (при сумісництві робота виконується у вільний від основної роботи час, а при суміщенні – у робочий час),
- місцем виконання роботи (при сумісництві робота може виконуватися на іншому підприємстві, установі чи організації, а при суміщенні – на одному й тому ж),
- способом оплати (при сумісництві оплата здійснюється за фактично виконану роботу в повному обсязі, а при суміщенні має місце лише доплата до основного заробітку).

Дане обмеження, передбачено ст. 25 Закону відповідно до якої особам, зазначеним у пункті 1 частини першої статті 3 цього Закону, забороняється:

1) займатися іншою оплачуваною (крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту) або підприємницькою діяльністю, якщо інше не передбачено Конституцією або законами України;

2) входити до складу правління, інших виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку (крім випадків, коли особи здійснюють функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі чи територіальній громаді, та представляють інтереси держави чи територіальній громаді в раді (спостережній раді), ревізійній комісії господарської організації), якщо інше не передбачено Конституцією або законами України [6].

Необхідно звернути увагу, що викладацька, наукова та творча діяльність, медична практика, інструкторська та суддівська практика зі спорту також можуть бути видами підприємницької діяльності. Якщо особа займається вищевказаними видами діяльності як фізична особа підприємець, матиме місце порушення заборони, встановленої у п. 1 ч. 1 ст. 25 Закону.

Відкриття власного косметичного кабінету і надалі постійна робота там свідчитимуть про порушення передбачених ст. 25 Закону обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, оскільки така робота здійснюється за ініціативою особи та на її власний ризик, організовується нею самостійно, й особа має на меті досягнення економічних і соціальних результатів. Водночас така особа отримує не тільки винагороду за оплату своєї праці, а й прибуток від діяльності.

Також є порушенням Закону, якщо особа є членом фермерського господарства, так як фермерське господарство є видом підприємницької діяльності (не залежно від того працює особа в даному господарстві чи ні; факт членства у фермерському господарстві є підприємницькою діяльністю). Якщо особа, уповноважена на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, займається особистим селянським господарством і отримує дохід від реалізації надлишків сільськогосподарської продукції – це не є порушенням ст. 25 Закону, оскільки ведення особистого селянського господарства з огляду на його мету, не є підприємницькою чи іншою оплачуваною діяльністю.

Законом також дозволена медична практика, але не в контексті підприємницької діяльності (тобто, якщо особа відкриє власну клініку або кабінет і буде працювати як фізична особа підприємець або займатися іншим видом господарської діяльності – це буде порушенням Закону).

Не є порушенням Закону і проходження військової служби за призовом та отриманням стипендії. Відповідно до законодавства – навчання – це не вид трудової діяльності. Право на освіту – це конституційне право кожного, яке також встановлено низкою спеціальних законодавчих актів. Особи уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, можуть здобувати будь-який вид освіти у будь-якій формі, отримувати стипендію та інші види забезпечення.

4. Обмеження після припинення діяльності, пов’язаної з виконання функцій держави, місцевого самоврядування. На дану категорію осіб, навіть після припинення діяльності в органі державної влади, органі місцевого самоврядування законодавством встановлені певні обмеження (ст. 26).

Зокрема, особам, уповноваженим на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, зазначеним у пункті 1 частини першої статті 3 цього Закону, які звільнилися або іншим чином припинили діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування забороняється:

1) протягом року з дня припинення відповідної діяльності укласти трудові договори (контракти) або вчинити правочини у сфері підприємницької діяльності з юридичними особами приватного права або фізичними особами - підприємцями, якщо особи, зазначені в абзаці першому цієї частини, протягом року до дня припинення виконання функцій держави або місцевого самоврядування здійснювали повноваження з контролю, нагляду або підготовки чи прийняття відповідних рішень щодо діяльності цих юридичних осіб або фізичних осіб - підприємців;

2) розголошувати або використовувати в інший спосіб у своїх інтересах інформацію, яка стала їм відома у зв'язку з виконанням службових повноважень, крім випадків, встановлених законом;

3) протягом року з дня припинення відповідної діяльності представляти інтереси будь-якої особи у справах (у тому числі в тих, що розглядаються в судах), в яких іншою стороною є орган, підприємство, установа, організація, в якому (яких) вони працювали на момент припинення зазначеної діяльності [6].

Дане обмеження має важливе значення, адже в результаті своєї діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, особа могла володіти певною інформацією про інших суб'єктів, яку може використати на власну користь. Дане обмеження має річний термін щодо укладення трудових договорів, інших правочинів та представництва інтересів і не має строку дії щодо розголошення або використання в інший спосіб у своїх інтересах інформації, яка стала їм відома у зв'язку з виконанням службових повноважень.

5. Обмеження спільної роботи близьких осіб. Відповідно до ст. 27 Закону особи, зазначені у пункті 1 частини першої статті 3 Закону, не можуть мати у прямому підпорядкуванні близьких їм осіб або бути прямо підпорядкованими у зв'язку з виконанням повноважень близьким їм особам [6].

Дане обмеження не поширюється на народних засідателів і присяжних; близьких осіб, які прямо підпорядковані один одному у зв'язку з набуттям одним з них статусу виборної особи; осіб, які працюють у сільських населених пунктах (крім тих, що є районними центрами), а також гірських населених пунктах [6].

Варто відмітити, що до сільських населених пунктів належать села і селища незалежно від їх адміністративної підпорядкованості. Селища міського типу належать не до сільських, а до міських населених пунктів (Положення про порядок вирішення питань адміністративно-територіального устрою Української РСР, затверджене Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 12.03.1981 № 1654-X [9]).

На посадових осіб юридичних осіб публічного права, які не зазначені в п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону, зокрема на керівників та інших посадових осіб державних та комунальних підприємств, установ, організацій, не поширюються обмеження спільної роботи близьких осіб, визначені в ст. 27 Закону. Але на вказаних осіб поширюються вимоги щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів, передбачені у ст. 28 Закону. Відносини прямого підпорядкування між близькими особами завжди зумовлюють наявність потенційного конфлікту інтересів у особи, якій підпорядковується його близька особа. У такому випадку слід вживати передбачених Законом заходів для врегулювання конфлікту інтересів. Досить часто такі випадки бувають у сфері освіти, медицини.

Отже, може одночасно виникнути обмеження щодо прямого підпорядкування близьким особам та порушення вимог законодавства щодо виникнення конфлікту інтересів.

У вказаній ситуації особа, в підпорядкуванні якої працює близька особа, зобов'язана одночасно дотримуватись вимог ст. 27 Закону щодо вжиття заходів з усунення обставин прямого підпорядкування та вимог ст. 28 Закону щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів.

Висновки. Отже, проаналізувавши зміст обмежень, які передбачені Законом України «Про запобігання корупції» необхідно виділити основні проблеми, які виникають на практиці:

1. Встановлення суб'єкта на якого поширюється дія даного закону. Кожне із проаналізованих обмежень передбачено конкретною нормою Закону, де чітко встановлено на яких суб'єктів поширюється конкретне обмеження. Перелік суб'єктів на яких поширюється дія Закону «Про запобігання корупції» передбачено ст. 3 даного Закону. Всіх суб'єктів можна умовно поділити на 4 групи: 1 група: особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування; 2 група: особи, які для цілей цього Закону прирівнюються до осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. 3 група особи, які постійно або тимчасово обіймають посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих чи адміністративно-

господарських обов'язків, або спеціально уповноважені на виконання таких обов'язків у юридичних особах приватного права незалежно від організаційно-правової форми, а також інші особи, які не є службовими особами та які виконують роботу або надають послуги відповідно до договору з підприємством, установою, організацією, – у випадках, передбачених цим Законом; 4 група кандидати на пост Президента України та кандидати у народні депутати України, зареєстровані в порядку, встановленому законом.

Отже, на всі 4 групи суб'єктів поширюється обмеження щодо використання службових повноважень чи свого становища. Обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності; обмеження після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування; обмеження спільної роботи близьких осіб – поширюється тільки на першу групу суб'єктів. Обмеження щодо одержання подарунків – поширюється на першу та другу групу суб'єктів.

2. При встановленні чи діє обмеження використання службових повноважень і свого становища важливо враховувати, що у особи можуть бути загально-службові повноваження та представницькі повноваження. Загально-службові повноваження регулюються локальними правовими актами, представницькими відповідними спеціальними законами.

3. При встановленні чи має місце порушення законодавства в частині обмеження щодо одержання подарунків, важливо враховувати наступне:

- встановлення факту отримання подарунку особою у зв'язку із здійсненням особою діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування.

- встановлення факту підпорядкування особи яка дарує особі, яка здійснює вище зазначену діяльність.

- встановлення вартості «дозволених подарунків»;

- встановлення чи не відноситься особа, яка дарує до категорії «близькі особа» – в такому випадку обмеження щодо вартості подарунку не буде застосовано;

- заборона після отримання дозволеного подарунку приймати рішення та вчиняти дії на користь особи, від якої отримала подарунок.

3. При встановленні чи має місце порушення Закону в частині обмеження щодо сумісництва та суміщення важливо встановити вид діяльності. У всіх випадках, якщо діяльність за своєю суттю є підприємницькою чи іншою оплачуваною діяльністю – завжди буде порушення закону.

4. При встановленні чи має місце порушення Закону в частині обмеження спільної роботи близьких осіб, необхідно врахувати наступні фактори:

- визначити, хто є близькими особами в розумінні Закону України «Про запобігання корупції»;

- встановлення факту підпорядкування;

- досить часто може одночасно виникнути обмеження щодо прямого підпорядкування близьким особам та порушення вимог законодавства щодо виникнення конфлікту інтересів. Крім того, навіть якщо на особу не діє обмеження щодо підпорядкування близьким особам, може бути загроза виникнення реального чи потенційного конфлікту інтересів. Тому у всіх випадках, якщо у особи на яку діє Закон України «Про запобігання корупції» у прямому підпорядкуванні знаходяться близькі особи (навіть, якщо на них не діє дане обмеження) варто звернутися за роз'ясненням до уповноваженого суб'єкта.

ПЕРЕЛІК ПОСИЛАНЬ

1. Лавренюк Ю. Ф. Пріоритетні напрями антикорупційної політики України. *Державне управління*. 2014. № 1 (1). С. 35–37.

2. Конституція України від 28 червня 1996 року, зі змінами – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua> .

3. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції (Закон України від 18.10.2006 № 251-V) – зі змінами та доповненнями – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua> .

4. Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією (Закон України від 16.03.2005 № 2476-IV) – зі змінами та доповненнями – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua> .

5. Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією (Закон України від 18.10.2006 № 252-V) – зі змінами та доповненнями – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua> .

6. Закон України «Про запобігання корупції» від 14 жовтня 2014 року № 1700-VII – зі змінами та доповненнями – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua> .

7. Закон України «Про Національне антикорупційне бюро України» від 14 жовтня 2014 року № 1698-VII – зі змінами та доповненнями – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

8. Проект методичних рекомендацій щодо застосування окремих положень Закону України «Про запобігання корупції» стосовно запобігання та врегулювання конфлікту інтересів – зі змінами та доповненнями – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

9. Положення про порядок вирішення питань адміністративно-територіального устрою Української РСР, затверджене Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 12.03.1981 № 1654-X – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

REFERENCES

1. Lavreniuk YF Priority directions of anti-corruption policy of Ukraine. Governance. 2014. № 1 (1). Pp. 35–37.

2. Constitution of Ukraine of June 28, 1996. with changes – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

3. United Nations Convention against Corruption (Law of Ukraine of 18.10.2006 № 251-V) – as amended – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

4. Civil Convention on Combating Corruption (Law of Ukraine of 16.03.2005 № 2476-IV) – as amended – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

5. Criminal Convention on Combating Corruption (Law of Ukraine of 18.10.2006 № 252-V) – with changes and additions – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

6. Law of Ukraine «On Prevention of Corruption» of October 14, 2014 № 1700-VII - as amended – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

7. Law of Ukraine «On the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine» of October 14, 2014 № 1698-VII – with changes and additions – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

8. Draft methodological recommendations on the application of certain provisions of the Law of Ukraine «On Prevention of Corruption» regarding the prevention and settlement of conflicts of interest – as amended – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

9. Regulations on the procedure for resolving issues of administrative-territorial organization of the Ukrainian SSR, approved by the Decree of the Presidium of the Verkhovna Rada of the Ukrainian SSR of 12.03.1981 № 1654-X – [Electronic resource]. – Access mode: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

РЕФЕРАТ

Ярова Р.В. Практичні аспекти застосування антикорупційного законодавства / Р.В. Ярова // Вісник Національного транспортного університету. Серія «Економічні науки». Науково-технічний збірник. – К.: НТУ, 2021. – Вип. 2 (49).

В статті досліджено антикорупційне законодавство та практика його застосування. Зокрема, які проблеми виникають при застосуванні даного законодавства і які фактори необхідно враховувати при встановленні чи є порушення Закону України «Про запобігання корупції» в частині обмеження щодо використання службових повноважень чи свого становища; обмеження щодо одержання подарунків; обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності; обмеження після припинення діяльності, пов'язаної з виконанням функцій держави, місцевого самоврядування; обмеження спільної роботи близьких осіб.

Об'єкт дослідження – суспільні відносини, пов'язані із застосуванням антикорупційного законодавства.

Мета дослідження є охарактеризувати особливості застосування антикорупційного законодавства в частині обмежень, які застосовуються з метою запобігання корупційним та пов'язаним з корупцією правопорушенням.

Метод дослідження – метод аналізу, аналогії та метод порівнянь

КЛЮЧОВІ СЛОВА: КОРУПЦІЯ, КОРУПЦІЙНЕ ЗАКОНОДАВСТВО, ПРЯМЕ ПІДПОРЯДКУВАННЯ, СУМІСНИЦТВО, СУМІЩЕННЯ, БЛИЗЬКІ ОСОБИ, ПОДАРУНОК

ABSTRACT

Yarova R.V. Practical aspects of application of anti-corruption legislation. Visnyk National Transport University. Series «Economic sciences». Scientific and Technical Collection. – Kyiv: National Transport University, 2021. – Issue 2 (49).

The article examines anti-corruption legislation and the practice of its application. In particular, what problems arise in the application of this legislation and what factors must be taken into account whether there is a violation of the Law of Ukraine "On Prevention of Corruption" in terms of restrictions on the use of official powers or their position; restrictions on receiving gifts; restrictions on combination and combination with other activities; restrictions after the cessation of activities related to the performance of state functions, local self-government; restriction of joint work of close persons.

The object of research is public relations related to the application of anti-corruption legislation.

The purpose of the study is to characterize the features of the application of anti-corruption legislation in terms of restrictions applied to prevent corruption and corruption-related offenses.

KEY WORDS: CORRUPTION, CORRUPTION LEGISLATION, DIRECT SUBORDINATION, COMBINATION, COMBINATION, RELATED PERSONS, GIFTS

РЕФЕРАТ

Яровая Р.В. Практические аспекты применения антикоррупционного законодательства / Р.В. Яровая // Вестник Национального транспортного университета. Серия «Экономические науки». Научно-технический сборник. – К.: НТУ, 2021. – Вып. 2 (49).

В статье исследованы антикоррупционное законодательство и практика его применения. В частности, проблемы возникают при применении данного законодательства и какие факторы необходимо учитывать при установлении нарушен ли Закон Украины «О предотвращении коррупции» в части ограничения на использование служебных полномочий или своего положения; ограничения относительно получения подарков; ограничения относительно совместительства и совмещения с другими видами деятельности; ограничения после прекращения деятельности, связанной с выполнением функций государства, местного самоуправления; ограничения совместной работы близких лиц.

Объект исследования – общественные отношения, связанные с применением антикоррупционного законодательства.

Цель исследования является охарактеризовать особенности применения антикоррупционного законодательства в части ограничений, которые применяются с целью предотвращения коррупционных и связанным с коррупцией правонарушением.

Метод исследования – метод анализа, аналогии и метод сравнений

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: КОРРУПЦИЯ, КОРРУПЦИОННОЕ ЗАКОНОДАТЕЛЬСТВО, ПРЯМОЕ ПОДЧИНЕНИЯ, СОВМЕСТИТЕЛЬСТВО, СОВМЕЩЕНИЕ, БЛИЗКИЕ ЛИЦА, ПОДАРОК

АВТОРИ:

Ярова Руслана Василівна, кандидат юридичних наук, Національний транспортний університет, доцент кафедри конституційного та адміністративного права, e-mail: yarovaruslana@ukr.net, tel.: +380971123062, Ukraine, 01010, Kyiv, str. M. Omelyanovich-Pavlenko, 1, k. 243.

AUTHORS:

Yarova Ruslana, Candidate of Sciences (Law), National Transport University, Assistant Professor, Department of constitutional and administrative law, yarovaruslana@ukr.net, tel.: +380971123062, Ukraine, 01010, Kyiv, str. M. Omelyanovich-Pavlenko, 1, k. 243.

АВТОРЫ:

Яровая Руслана Васильевна, кандидат юридических наук, Национальный транспортный университет, доцент кафедры конституционного и административного права, yarovaruslana@ukr.net, tel.: +380971123062, Украина, 01010, г. Киев, ул. М. Омеляновича-Павленко, 1, к. 243.

РЕЦЕНЗЕНТИ:

Козак Л.С., кандидат економічних наук, професор, Національний транспортний університет, завідувачка кафедри економіки, Київ, Україна.

Бондаренко Є.В., доктор економічних наук, професор, директор ЗАТ «УКРАКАДЕМІНВЕСТБУД» Київ, Україна.

REVIEWER:

Kozak L.S., PhD, professor, head of department of economics, National Transport University, Kyiv, Ukraine.

Bondarenko E.V., Doctor of Economics, Professor, Director of CJSC «UKRAKADEMINVESTBUD» Kiev, Ukraine.